

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **K. M.**
bytem X

zastoupen advokátem JUDr. Radkem Bechyně
sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 12. 2019,
č. j. 031745/2019/KUSK/LPŽPŘ/ZAM, sp. zn. SZ_031745/2019/KUSK/2,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), doručenou soudu dne 22. 1. 2020, domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce a

potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Lysá nad Labem, odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 2. 1. 2019, č. j. MULNL-OD/813/2019/Šem, sp. zn. MULNL-OD/39325/2018/Šem/155-8. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném do 30. 6. 2018 (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se dopustil z nedbalosti tím, že dne 17. 6. 2018, v době kolem 08:27 hodin, na účelové komunikaci vedoucí od letiště Boží Dar k silnici č. III/27212, ve směru jízdy na Boží Dar, řídil osobní motorové vozidlo tovární značky C. B., registrační značky X, v takové době po požití alkoholického nápoje, po kterou byl ještě pod jeho vlivem, konkrétně hladina alkoholu v krvi po přepočtu a odečtení odchylky měřícího přístroje a fyziologické hladiny činila mezi 0,02 až 0,03 promile, čímž porušil povinnost stanovenou v § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu. Za spáchání uvedeného přestupku byl žalobci uložen podle § 125c odst. 5 písm. c) zákona o silničním provozu správní trest pokuty ve výši 2 500 Kč, podle § 125c odst. 6 písm. b) téhož zákona správní trest zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců od právní moci rozhodnutí a podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) povinnost úhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce namítá, že nedošlo k naplnění formálních znaků přestupku. Ze strany správního orgánu nebylo jednoznačně vyvráceno tvrzení žalobce o provedení dechových zkoušek v rozporu s platnou metodikou. Povinnost prokázat žalobci spáchání přestupku je na správním orgánu s tím, že existuje-li ne zcela nemožná verze, že se uvedeného jednání dopustil někdo jiný, než obviněný z přestupku, nelze jej za přestupek postihnout. Správní orgán konstatoval, že testovaná osoba nesmí kouřit pouze během provádění zkoušek. Nicméně v metodice pro provádění orientačních dechových zkoušek je jednoznačně uvedeno: „Během doby testování daná osoba nesmí kouřit, jíst a pít jakékoliv tekutiny. Tabákový nebo jiný kouř přítomný v dechu testované osoby může poškodit měřící systém analyzátoru alkoholu v dechu a způsobit nepřesné měření, a proto je testování osoby možné až po uplynutí nejméně 3 minut od skončení kouření.“ Tento časový úsek mezi řízením vozidla ze strany žalobce a provedením dechové zkoušky neuplynul. Nebyla tedy vyvrácena pochybnost spočívající v možném ovlivnění minimálně první dechové zkoušky, neboť žalobce těsně před silniční kontrolou kouřil.
3. Dále žalobce namítá neprokázání materiálních znaků přestupku. V průběhu celého řízení nebylo prokázáno, že žalobce svým jednáním kohokoli ohrozil či narušil veřejný zájem. Žalobce se neztotožňuje se závěrem žalovaného, že materiální znaky přestupku odpovídají znakům formálním. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, vyplývá, že naplnění materiálního znaku nelze odůvodnit naplněním znaku formálního. Pro posouzení materiálního znaku přestupku by ovšem muselo ze strany správního orgánu dojít k přesnému zjištění místa spáchání přestupkového jednání a také jednoznačnému určení průběhu údajného protiprávního jednání. Žalobce má za to, že ostatní účastníky silničního provozu neohrozil. Žalobce navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí a žádá přiznat náhradu nákladů řízení.
4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě předeslal, že žalobní námitky se shodují s námitkami odvolacími, které vypořádal v napadeném rozhodnutí. K žalobní námitce týkající se nedodržení metodiky pro provádění orientačních dechových zkoušek žalovaný uvedl, že své tvrzení o nedodržení metodiky žalobce uplatňuje s velkým časovým odstupem,

příčemž proti němu stojí tvrzení policejní hlídky o řádném průběhu zkoušky. Žalobce byl poučen o tom, jak se má před provedením zkoušky chovat a podpisem stvrdil, že poučení porozuměl. K žalobní námitce neprokázání materiálních znaků přestupku žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2019, č. j. 1 As 334/2019-23, či rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 1. 2018, č. j. 73 A 9/2017-24, přičemž jednání žalobce má nepochybně za společensky škodlivé. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout, náhradu nákladů nepožadoval.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

5. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro posouzení věci relevantní skutečnosti. Správní orgán I. stupně obdržel dne 25. 6. 2018 oznámení přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu od Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, dopravního inspektorátu Mladá Boleslav, z něhož vyplývá, že dne 17. 6. 2018, kolem 8:30 hodin, byla provedena kontrola shora specifikovaného motorového vozidla, které řídil žalobce, přičemž orientačním vyšetřením zjišťujícím obsah alkoholu v dechové zkoušce provedeným elektronickým přístrojem Dräger Alcotest 7510 (dále jen „alkotester“) byla u žalobce při prvním měření v 8:28 zjištěna hodnota alkoholu v krvi 0,27 g/kg a při druhém měření hodnota 0,26 g/kg. Odborné lékařské vyšetření provedeno nebylo, neboť to z povahy nebylo třeba. Žalobce po poučení podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu, podle § 67 odst. 4 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, a dále po poučení o podmínkách provedení orientačního vyšetření, podpisem stvrdil, že s naměřenými hodnotami souhlasí a odběr krve nežádá. K věci žalobce dále uvedl, že dne 16. 6. 2018 mezi 15:00 a 22:00 hodin vypil 3,5 litru piva. Součástí oznámení tvoří úřední záznam o průběhu události sepsaný dne 19. 6. 2018, záznam o dechové zkoušce sepsaný dne 20. 6. 2018 s dvěma výstupy z tiskárny alkotesteru a ověřovací list k alkotesteru.
6. Příkazem ze dne 27. 8. 2018 byl žalobce uznán vinným shora uvedeným přestupkem, za což mu byl uložen správní trest pokuty ve výši 2 500 Kč a správní trest zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců od právní moci příkazu. Proti příkazu podal žalobce, v té době již zastoupený advokátem, který jej zastupuje i v řízení před soudem, včasný odpor. Po podání odporu pokračoval správní orgán I. stupně v řízení oznámením o jeho pokračování a nařízením ústního jednání na den 22. 10. 2018, z něhož se žalobce omluvil, přičemž současně uvedl, že možnosti zúčastnit se jednání nehodlá využít. Žalobce v této souvislosti navrhl doplnění dokazování výsledkem zasahujících policistů, neboť měl za to, že dechové zkoušky byly provedeny v rozporu s platnou metodikou do té míry, že je dechová zkouška neprůkazná. Ústní jednání se konalo v nepřítomnosti žalobce i jeho zástupce, který se rovněž nedostavil.
7. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným shora uvedeným přestupkem. V odůvodnění správní orgán I. stupně uvedl, že vycházel zejména z podkladů Policie ČR, k výsledku zasahujících policistů důvod neshledal. Dále vyšel z toho, že žalobce byl o průběhu dechových zkoušek poučen, s výsledky souhlasil a rovněž potvrdil, že alkohol požil. Příčinnou souvislosti mezi jednáním a následkem tak měl správní orgán I. stupně za prokázanou. Vyjádřil se rovněž k použité metodě zjištění alkoholu v krvi žalobce a k jejímu hodnocení, přičemž vysvětlil, jak dospěl k výsledné hodnotě hladiny alkoholu v krvi žalobce mezi 0,02 a 0,03 promile. Zavinění bylo shledáno ve formě nedbalosti,

materiální znak správní orgán I. stupně shledal naplněným.

8. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání, které k výzvě doplnil o následující odvolací důvody, představující v základu tytéž skutečnosti, které nyní uplatňuje v žalobě. Odvolací námitku spočívající v nedodržení metodiky měření žalovaný odmítl s poukazem na spolehlivé záznamy o jeho průběhu, přičemž žalobce neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, ale pouze nepodložené domněnky. Zdůraznil, že ze správního spisu neplyne nic, co by provedené měření jakkoli zpochybňovalo. Stejně tak nejsou žádné pochybnosti o totožnosti osoby pachatele. Rovněž materiální znak přestupku byl naplněn zcela konkrétními okolnostmi, přičemž není podmínkou, aby došlo k jakýmkoli následkům. Žalovaný připomněl rovněž zásadu nulové tolerance alkoholu ve vztahu k účastníkům silničního provozu.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

9. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a proti rozhodnutí, proti kterému je žaloba přípustná. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.
10. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalobce k výzvě soudu nesdělil, že by s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasil a jeho souhlas se presumuje. Žalovaný původně žádal nařídít k projednání věci jednání. Následně k výzvě soudu žalovaný sdělil, že případné nařízení jednání ponechává na úvaze soudu. Soud má skutkový stav za dostatečně zjištěný a prokázaný obsahem správního spisu a je tudíž nadbytečné provádět žalovaným navržený účastnický výslech žalobce a výslechy zasahujících policistů. Jaké konkrétní důvody k tomuto závěru vedou, soud vysvětlí níže.

Posouzení žalobních bodů

11. Před samotným posouzením žalobních bodů soud předesílá, že žalobce v žalobě namítá tytéž námitky, které již uplatňoval v odvolání a na které žalovaný v napadeném rozhodnutí reagoval, jak si soud ověřil, přičemž žalobce nenamítá, že by tomu tak nebylo. Současně žalobce žádným způsobem svoje námitky argumentačně dále neposunul, například tak, že by reagoval na skutkovou a právní argumentaci, kterou k vypořádání jeho odvolacích námitek předestřel žalovaný. Žaloba se podává primárně proti rozhodnutí žalovaného a toliko zprostředkovaně proti prvostupňovému rozhodnutí, jakkoli obě tato rozhodnutí tvoří z procesního hlediska jeden celek. Žalobce jistě může v žalobě zopakovat shodné námitky, pokud má za to, že je žalovaný v předchozím řízení posoudil například chybně či nedostatečně. Měl by však předestřít argumentaci, v níž soudu vysvětlí, z jakých skutkových a právních důvodů ji za takovou považuje. Jinak se vystavuje nebezpečí, že i soud bude na jeho žalobní námitky reagovat pouze ve stejné obecné rovině, v jaké je žalobce soudu předložil. Soudní přezkum správních rozhodnutí se děje v poměrně jasně vymezeném rámci, který je zásadně určen žalobními body, jejichž vymezení náleží žalobci. Soud až na několik stanovených výjimek z moci úřední případné vady skutkové či právní aktivně nevyhledává a vychází toliko z tvrzení a související argumentace, předložených žalobcem. Dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že obsah a kvalita návrhu předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti, ale i obsah rozsudku soudu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54, či

z recentní judikatury ze dne 18. 6. 2020, č. j. 1 Afs 47/2020-37).

12. Žalobce v žalobě uplatnil dva okruhy žalobních námitek. V prvním okruhu namítá, že se přestupku nedopustil proto, že o měření hladiny alkoholu v krvi nastaly tak vážné pochybnosti, že brání uznání žalobce vinným přestupkem. V druhém okruhu namítá, že i kdyby se jednání, které vykazuje formální znaky přestupku, dopustil, nebyl naplněn materiální znak a o přestupek se tak jednat nemůže. Námitku spočívající v nedodržení metodiky pro provádění orientačních zkoušek žalobce již uplatnil v odvolacím řízení a žalovaný na ni reagoval způsobem, se kterým se soud ztotožňuje. Žalovaný poukázal na to, že žalobce neuvedl konkrétní skutečnosti, které by svědčily o tom, že k porušení uvedené metodiky došlo. Pravdou je, že se žalovaný výslovně nevyjádřil k tvrzení žalobce, že těsně před silniční kontrolou kouřil. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce byl na místě spáchání přestupku policistou poučen o podmínkách testování tak, že do 15 minut před provedením dechové zkoušky není možné požívat alkohol, jíst a kouřit. Toto poučení žalobce stvrdil svým podpisem a poté rovněž souhlasil se zjištěnými hodnotami. Žalobce tvrdí, že podle předmětné metodiky je testování z dechu možné 3 minuty po skončení kouření.
13. Žalobce sice neuvádí, kdy kouřil, resp. kdy dokouřil, nicméně z obsahu žalobní námítky lze usoudit, že to bylo méně než 3 minuty před započatím testování. I kdyby tedy soud uvěřil tomuto tvrzení žalobce a připustil, že si na tuto poměrně důležitou okolnost vzpomněl až řadu měsíců po dni spáchání přestupku, z časového průběhu událostí onoho dne, jak se podává ze správního spisu, lze zjistit, že přinejmenším druhé měření proběhlo až 8 minut po zastavení vozidla, které žalobce řídil. I kdyby soud přihlédl pouze k druhému výsledku, stále činí zjištěná hladina alkoholu v krvi žalobce po přepočtu 0,02 promile (0,26 – 0,24). Současně se výsledky prvního měření nijak diametrálně neodchyľují od výsledků druhého měření, a tedy nenasvědčují tomu, že by výsledky prvního měření byly nějak negativně ovlivněny kouřem, což by se jistě stalo, pokud by tvrzení žalobce o kouření bylo pravdivé. Naopak hodnoty se od sebe odlišují jen o 0,01 promile, což svědčí o fyziologicky podmíněném postupném klesání hladiny alkoholu v krvi žalobce. Soud tedy tomuto žalobcovu tvrzení neuvěřil, neboť jej nijak konkrétně nevysvětlil, neuvedl ani, proč se o tom nezmínil zasahujícím policistům a celkově toto tvrzení budí zdání dodatečného pokusu o zvrácení výsledků zcela standardně probíhající silniční kontroly s provedením dechové zkoušky.
14. Soud v této souvislosti nepovažoval za potřebné provádět ani důkazy, které v této souvislosti navrhl žalovaný, neboť o průběhu skutkového děje mu nevystaly ze shora uvedených důvodů žádné pochybnosti. Nebylo potřebné provádět ani doplnění dokazování obsahem příslušné metodiky pro provádění orientačního vyšetření alkoholu, neboť její obsah žalobce nečinil sporným, ani nenamítal, že netvoří součást spisu. Toliko namítal, že nebyla dodržena její určitá pasáž, což bylo lze vyvrátit skutečnostmi obsaženými ve správním spise. Ani výslech policistů by nemohl přinést žádné nové skutečnosti, neboť by se nemohli vyjádřit ke skutečnostem, které nastaly předtím, než vozidlo žalobce zastavili. Žalobce přitom současně netvrdí, že by policisty o předchozím kouření informoval a že tito například tuto skutečnost nezaznamenali do spisu. V nastalé situaci jde plně k tíži žalobce, pokud neuvedl všechny rozhodné skutečnosti na místě, přičemž zjištěné skutečnosti a časová osa pro jeho verzi nesvědčí, přičemž sám k prokázání svého tvrzení žádný důkaz nenabídl. K doplnění tvrzení měl žalobce ostatně i příležitost přinejmenším při ústním jednání, které správní orgán I. stupně k projednání věci nařídil a

z kterého se žalobce nejen omluvil, ale výslovně uvedl, že se účasti na něm vzdává. Jakkoli jsou to vždy správní orgány, které prokazují obviněnému z přestupku vinu, neměl by ani obviněný zůstat zcela pasivní za situace, kdy shromážděné důkazy svědčí v jeho neprospěch. Důkazy k vyvrácení zjištění správních orgánů však žalobce nenabídl ani jim ani soudu. Tato žalobní námitka není důvodná.

15. Důvodná není ani námitka absence materiálního znaku přestupku, kterého se žalobce dopustil. Předně soud nesdílí názor žalobce, že se touto otázkou správní orgány nezabývaly a že by materiální znak přestupku ztotožnily se znaky formálními. Správní orgán I. stupně se této otázce věnoval zejména na straně 7 odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Dále soud již předeslal, že obdobnou námitku žalobce vznesl již v odvolání a žalovaný na ni reagoval na straně 6 napadeného rozhodnutí, přičemž ji neshledal důvodnou. Žalobce argumentačně tuto námitku nikam neposunul a zůstává opět jen na úrovni obecného tvrzení. Soud konstatuje, že přestupkem může být pouze takové protiprávní jednání, které je mj. společensky škodlivé. To ostatně vyplývá i z § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky. K otázce, že naplněním formální stránky již zpravidla bývá naplněna zároveň i stránka materiální, se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 8. 2012, č. j. 9 As 34/2012-28, v němž uvedl, že *„[p]odle judikatury zdejšího soudu zpravidla není nutno, aby se správní orgány otázkou naplnění materiální stránky daného správního deliktu explicitně zabývaly i v odůvodnění svých rozhodnutí. V zásadě totiž platí, že v případě správních deliktů je jejich materiální stránka dána již samotným naplněním skutkové podstaty deliktu [...] Obecně je přitom nutno vycházet z premisy, že již stanovením formálních znaků určité skutkové podstaty zákon předpokládá, že při jejich naplnění v běžně se vyskytujících případech bude stupeň společenské nebezpečnosti zpravidla vyšší než nepatrný.“*
16. Obdobně v rozsudku ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, publikovaném pod č. 2011/2010 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„[o]kolnostmi, jež snižují nebezpečnost jednání pro chráněný zájem společnosti pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků, mohou být zejména, avšak nikoliv výlučně, význam právem chráněného zájmu, který byl přestupkovým jednáním dotčen, způsob jeho provedení a jeho následky, okolnosti, za kterých byl přestupek spáchán, osoba pachatele, míra jeho zavinění a jeho pohnutí. Okolnosti, jež vylučují porušení nebo obrožení zájmu společnosti, musí být ovšem posuzovány vždy v každém konkrétním případě a nelze [...] vyslovovat žádné paušální závěry [...] Opačný přístup ze strany správních orgánů či soudů by vedl k nahrazování role zákonodárce jejich rozhodovací činností, což by odporovalo principu dělby moci v demokratickém právním státě (viz čl. 2 odst. 1 Ústavy).“*
17. Pro úplnost soud dodává, že závěry Nejvyššího správního soudu neztratily nic na své aktuálnosti tím, že se vztahují ještě k právní úpravě správního trestání za přestupky a správní delikty před nabytím účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky. Stávající pojetí materiálně formální definice přestupku totiž navazuje na předchozí rovněž materiálně formální pojetí přestupku dle dřívější právní úpravy. Soud tedy shrnuje, že při naplnění formální stránky přestupku bude obvykle naplněna i stránka materiální, nebudou-li v konkrétním případě přítomny okolnosti, které by byly způsobitelné výrazně snížit společenskou škodlivost typickou pro daný přestupek (z recentní judikatury srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2020, č. j. 5 As 313/2019-28, bod 29, či ze dne 20. 1. 2021, 2 As 212/2020-26, bod 32). V souvislosti s konkrétním přestupkem je třeba poukázat na princip tzv. nulové tolerance alkoholu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2010, č. j. 8 As 59/2010-78). Jednání žalobce proto bylo

společensky škodlivé, i když výsledná hodnota alkoholu v jeho krvi se po odečtení odchylky měření (0,04 promile) a uznávané fyziologické hladiny alkoholu (0,20 promile) pohybovala mezi 0,02 a 0,03 promile.

18. Nelze přitom zaměňovat následek přestupku od jeho účinku. Následkem přestupku je porušení zájmu chráněného příslušným předpisem veřejného práva, v tomto konkrétním případě zájmu na bezpečnosti silničního provozu chráněného zákonem o silničním provozu, přičemž následek musí být jako součást objektivní stránky skutkové podstaty přestupku přítomen vždy. Je nepochybné, že tento chráněný zájem žalobce porušil, pokud řídil motorové vozidlo ve stavu, kdy jeho ovládací a rozpoznávací schopnosti mohly být ovlivněny požitým alkoholem, jehož hladina byla v řízení o přestupku spolehlivě zjištěna. Pro naplnění skutkové podstaty předmětného přestupku postačí, že žalobce uvedený zájem ohrozil. Naproti tomu účinek se váže k hmotnému předmětu útoku a není nutnou složkou pro naplnění skutkové podstaty přestupku, přičemž v konkrétním případě, jak tomu bylo i v této věci, nastat nemusí. Lze tedy přisvědčit žalobci, že v jeho konkrétním případě škodlivý účinek nenastal, když nebylo zjištěno, že by žalobce někoho konkrétního ohrozil, či způsobil dopravní nehodu. Tato okolnost však nezpůsobuje absenci materiálního znaku přestupku, jak soud vysvětlil a v konkrétním případě patrně vedla k tomu, že žalobci byly uloženy správní tresty na samé spodní hranici zákonných rozpětí. Závěrem je třeba dodat, že žalobce žádné specifické okolnosti, které by byly způsobitelné snížit společenskou škodlivost jeho jednání, neuvádí, a ani soud žádné takové okolnosti neshledal.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

19. Vzhledem k tomu, že žalobní body nejsou důvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
20. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný, který byl naopak plně úspěšný, přiznání náhrady nákladů řízení nepožadoval. Soud k tomu pro úplnost dodává, že i kdyby tak učinil, soud by mu náhradu nákladů nepřiznal, neboť žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení, které by se vymykaly běžné úřední činnosti, nevznikly.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 10. března 2021

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně